

Представи си, че нашиятъ прадѣдъ се брани съ единъ грубъ недѣланъ камъкъ, който държи въ ржката си. Надаренъ съ разумъ, той забелязалъ, че когато камъкътъ е заостренъ, причинява по-сигурна смъртъ. Изпърво той избиралъ такива камъни,

Обр. 2. Харпун
отъ кости

които естествено били заострени, но по-късно му хрумва мисълта самъ да ги заостря, като ги обчуква. И ето, въ тази минута, когато човѣкъ хваща въ ржката си камъка, за да го разчупи и заостри, той прави първата крачка въ пжтя на техниката. Той се мжчи да разчупва разнитѣ камъни, но вижда, че между тѣхъ, най-лесно се чупи и заостря *кремъкътъ*. При това винаги отчупенитѣ кжсове иматъ почти винаги естествено заострени ржбове и рогове и могатъ направо, безъ пс-нататъшна обработка, да служатъ за разни цели.

Така напр. една продълговата кремена луспа, съ заострени странични ржбове, може да служи за ножъ.

Една заострена кремена отломка може да служи за шило. Изострени тѣ по-голѣми кжсове, привързани въ края на едно дърво, служили за върхове на копия. Назжбенитѣ продълговати луспи били употребявани като гриони и пр.

Между многобройнитѣ кремени орждия, съ които си служилъ нашиятъ прадѣдъ въ всѣкидневния животъ, съ особена грижа се приготвяла тѣй нар. *ржчна брадва*, направена също отъ кремъкъ. Тя би-